

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci **žalobce: M. B.**, zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 797/3, Olomouc, proti **žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor dopravy**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2011, č. j. KUOK 23809/2011, ve věci záznamu bodů v registru řidičů, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 1. 2013, č. j. 22 A 54/2011 - 29,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobě proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného pro nezaplacení soudního poplatku.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že dne 15. 1. 2013 zaplatil požadovaný soudní poplatek. Napadené usnesení, kterým krajský soud řízení zastavil, bylo právnímu zástupci stěžovatele doručeno dne 18. 1. 2013, kdy též nabylo právní moci. Byť tedy stěžovatel soudní poplatek zaplatil po uplynutí stanovené desetidenní soudcovské lhůty k jeho zaplacení, k jeho úhradě došlo ještě před nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení. Stěžovatel poukázal na § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), dle kterého usnesení o

zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. Do dne sepisu kasační stížnosti krajský soud své usnesení o zastavení řízení nezrušil, proto stěžovatel podal kasační stížnost. Podotkl, že krajský soud na skutečnosti, které jsou obsahem kasační stížnosti, byl upozorněn.

Dne 28. 2. 2013 bylo zdejšímu soudu doručeno stěžovatelovo podání z téhož dne obsahující zpětvzetí kasační stížnosti, v němž poukázal na to, že krajský soud napadené usnesení sám zrušil postupem dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Stěžovatel tak dle svého vyjádření kasační stížnost podal důvodně, ale po jejím podání byl postupem krajského soudu uspokojen. S ohledem na shora uvedené, když se kasační stížnost stala bezpředmětnou, podáním ze dne 28. 2. 2013 *„bere žalobu výslovně zpět v celém rozsahu“* a navrhuje, aby soud řízení o kasační stížnosti zastavil.

Nejvyšší správní soud nemá nejmenší pochybnosti o projevu vůle stěžovatele, kterým bylo zpětvzetí kasační stížnosti. Stěžovatel sice uvedl, že bere zpět žalobu, nicméně z kontextu jeho podání jednoznačně vyplývá, že je tím míněna kasační stížnost. Stěžovatel totiž poukazoval na to, že se postupem krajského soudu jeho dříve podaná kasační stížnost stala bezpředmětnou a v přímé návaznosti na zpětvzetí „žaloby“ navrhuje zastavení řízení o kasační stížnosti. Dále pak podání se zpětvzetím adresoval Nejvyššímu správnímu soudu, nikoli krajskému soudu, který rozhodoval o žalobě, a navíc řízení o žalobě bylo v době sepisu zpětvzetí ze dne 28. 2. 2013 již ukončeno, o čemž stěžovatel věděl, jelikož mu byl rozsudek krajského soudu doručen 21. 2. 2013, takže by nemělo žádný smysl brát zpět žalobu ke krajskému soudu. Nejvyšší správní soud proto bez nejmenších pochybností hodnotil stěžovatelovo podání ze dne 28. 2. 2013 jako zpětvzetí kasační stížnosti.

Zdejší soud tak na jeho základě zastavil řízení o kasační stížnosti dle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s., dle něhož soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

V dané věci nebylo možno vyhovět stěžovatelově návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, který odůvodnil tím, že kasační stížnost byla podána důvodně. Vůči ust. § 60 odst. 3, větě první, s. ř. s. je sice speciální druhá věta tohoto ustanovení, dle které lze navrhovateli vůči odpůrci přiznat náhradu nákladů řízení, vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, ke zpětvzetí kasační stížnosti však nedošlo v souvislosti s chováním žalovaného (odpůrce), ale krajského soudu, navíc ani k uspokojení navrhovatele dle § 62 s. ř. s. nedošlo.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 6. března 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu